

VĂN: THƯ GỬI CHỊ- NGỌC HẠNH

Chị yêu thương,

Hôm nay vùng HoaThịnh Đón nắng vàng rực rỡ, ấm so với tuần trước

trời ấm và lạnh, chúng ai muốn ra khỏi nhà nếu không có việc cần. Những khóm hoa daffodill khoe màu vàng tươi hay màu trắng xinh

đẹp. Đào, mai, các loại hoa khác trong xóm và dọc theo đường đi đầy

hoa, chúng thảy lá. TV cho biết hoa đào ở Tidal Basin, thủ đô Hoa Kỳ

đang nở rộ. Năm nay đào ra hoa sớm có lẽ nhờ máy hôm trời ấm. Cây

trong vườn bắt đầu nhú nụ và lá non. Cảnh vật thật đáng thương và khi

hầu ôn hòa. Ra đường không cần phải mặc áo khoác dày hay mang ủng cao nữa.

Em càng vui hơn khi vào nhà mở laptop thấy điện thư chị. Đã lâu không thấy chị xuất hiện trên điện đàn mọi người cũng lo. Niềm vui không kéo dài và em ngạc nhiên khi chị cho biết không được khỏe, hay phiền muộn và mắc bệnh trầm cảm dù có anh ân cần yêu thương săn sóc. Thừa chị vào tuổi chị ốm đau chút ít không sao tránh khỏi nhưng em không hiểu được khi chị cho biết chị bị bệnh “trầm cảm”. Em đồng ý với chị em là chị được Thượng Đế ưu đãi, có mọi thứ người đời ước mơ: xinh đẹp, tài năng, có người bạn đời hết lòng yêu thương chiều chuộng, các con thành đạt và hiểu thấu...

Thưa chị theo em có người ao ước được một phần của chị là hạnh phúc rồi thí dụ như nhan sắc hay tài năng. Ngoài ra chị còn sáng tác văn, thơ, được anh chị em hết lòng thương mến vì chị dịu dàng, hòa nhã với mọi người.

Theo em chị không có lý do để “trầm cảm” , chị được rất nhiều

ơn phước so với những người cùng tu, cùng trình độ với chị. Không cần đâu xa trong nhóm 9 anh chị em chúng ta, 4 người phải sống lẻ loi do bận đời sớm ra đi, có người mới góa bụa, có người một nhà ra đi hàng mấy chục năm trước. Nếu chị hỏi mỗi có anh quan tâm thăm hỏi nhưng những người không có bận đời bên cạnh, con cháu xa thì ai là chăm nom khi đau ốm. Quý vị hãy phải tự lo cho bản thân mà thôi. Có người còn phải chăm sóc chồng ốm đau bệnh tật. Chị tưởng tượng những người đơn thân, sống cu ky một mình, dù con cháu bên cạnh, cũng lẻ loi. Con cháu đâu có thì giờ nghe bà già滔滔 tâm sự. Ai là người cùng “xem hoa nở hay chờ trăng lên”. Khi các con trưởng thành có gia đình, có tổ ấm riêng tư, không mấy cô, cậu chịu sống chung với

cha mẹ nhất là các xứ tự do. Về lại cha mẹ cũng không muốn chung với con, một tư do của người trẻ tuổi. Thường xuyên thăm viếng nếu gần, điện thoại trò chuyện nếu vì công việc làm ăn cô cậu phải định cư tiêu bang khác. Sống tẻ tẻ, có nghề nghiệp tốt đẹp cũng đủ làm cha mẹ vui lòng rồi.

Em như các anh chị em khác, mong chị mãi bình an và hạnh phúc. Ước chị em là chuyên gia tâm lý hay bác sĩ để giúp chị khỏi bệnh trầm cảm hoặc khi đau ốm. Nhân tháng tư sắp đến, ngày đời của đồng bào miền Nam, em xin kể chuyện ngày xưa của người quen thân trong gia đình, mong chị ghi trí, khuây khỏa chút lát.

Nếu nói tên có thể chị biết vì chị X cũng là dược sĩ như chị, tuy ít tuổi hơn, nên em không cho biết tên thật. Anh X đang chị là Y sĩ trưởng bệnh viện miền Tây. Chị X bỏ việc ở Saigon, theo chồng về miền Tây, đứng tên cho nhà thuốc trong thành phố gần bệnh viện. Dân chúng miền Tây hiền lành, chất phác, đời sống dè dàng, thực phẩm, trái cây tươi ngon, tôm cá dồi dào, trường học tốt. Lúc đầu anh chị định sống tạm, làm việc ít lâu rồi trở về quê nhà, nơi có ông bà Nội, Ngoại các cháu cư ngụ. Nhưng sau thời gian làm việc với các bác sĩ, nhân viên y tế và văn phòng, sự chân thật, khả năng, tinh thần trách nhiệm của họ làm anh cảm tình và quyết định chọn miền

Tây nước ngọt, đất đai phì nhiêu làm quê hương. Anh chị mua ngôi nhà xinh đẹp từ cuối năm 1973. Cuộc sống yên lành cho đến tháng 4 năm 1975 mọi việc thay đổi. Anh bị đi cải tạo, nhà nước đổi tên, ai cũng nghèo, bố bố thay cho cơm trắng gạo ngon, thịt cá hiếm hoi trong bữa cơm hằng ngày:

Đang là Bác sĩ thành tù nhân
Chuyên khoa tài giỏi chẳng ai còn
Xa đàn con dại vợ thân mình
Đến cải chặt tre phải thực hành...

Khi tình hình đổi thay nghiêm trọng, các cơ quan Mỹ cho biết họ đã dành cho gia đình anh nếu anh muốn đi Mỹ. Bố Mẹ anh chị đều là người Bắc di cư, nhưng các cụ tùy anh quyết định. Anh nghĩ thời đại nào cũng còn thày thuốc nhất là những năm chiến tranh, mình Bắc không có thì giờ và phương tiện đào tạo những bác sĩ chuyên khoa nhưng anh làm. Sau khi bệnh viện bị tiếp thu, anh và một số đồng nghiệp bị đưa đi cải tạo. Nhà thuốc chị đứng tên cũng bị nhà nước tiếp thu. Chị vẫn làm việc nhưng là công nhân viên, lương mấy chục một tháng. Anh chị 6 con, đứa bé nhất khoảng 2 tuổi. Các cháu cách nhau vài tuổi nên trước kia nhà có 3 người giúp việc kể cả chị bố.

Anh đi cải tạo, chị đi làm việc, các con nhờ còn người đưa đi học và trông nom săn sóc. May mình anh chị có chị bố lâu năm, siêng năng trung hậu, rất thương mình các em. Lương chị X vài chục một tháng nên chị cho người giúp việc nghỉ bớt. Chị bố tình nguyện ở lại đến khi đi cải tạo anh và rồi tính sau. Với mọi người chị bố là bà con. Thời gian ấy không ai dám thuê người làm. Vì là công nhân viên nhà nước nên cái nhà to, đẹp anh chị không bị tịch thu nhưng các vật dụng, bàn ghế, món gì có giá đều bán đi dần dần có tiền đi chợ...

Chỉ 2 năm sau anh được thả nhưng không được trở về nhiệm sở cũ. Bằng mọi giá anh vượt biên dù các con còn nhỏ. Anh chị mang hết các con theo tuy biết cuộc hành trình nhiều nguy hiểm. Nếu chết thì cả nhà cùng chết. Chỉ cần thuy nhiên nhỏ nhỏ

khoảng hơn 40 người gồm gia đình các y, dược sĩ và số ít sĩ quan, toàn những người liêu mạng, đi tìm tự do..Có một người ch là hạ sĩ quan nhưng giỏi máy móc và đáng tin cậy được đi trông coi máy tàu. Anh mang vợ con theo miễn phí, khi đóng góp tiền bạc chi c. Chuy đi tưng là nằm trong bụng cá nhưng may mắn thành công, đến Thái Lan. Sau cùng anh chị được định cư ở Mỹ nhờ có người

bà con bảo lãnh. Mới đến Mỹ chị X đi làm teller toàn thời gian bằng xe bus ở ngân hàng, vì nhà còn lo cơm nước để anh đi học lại lấy bằng Bác sĩ. Các con đi học vì đứa lớn trông đứa nhỏ, em bé nhất đi mẫu giáo. Cả nhà ở chung với bà chi thời gian đầu.

Khi anh học xong và xin được việc làm, chị đi học lại để lấy bằng hành nghề Dược Sĩ. Trường cách nhà 3 tiếng, chị phải đi trọ ch vì nhà những ngày cuối tuần. Chị gầy đi nhưng không bệnh và cũng chẳng phàn nàn. Tuy cực thân như khế cái đầu, anh nói th. Anh ch tiếc là do quyết định sai lầm làm khây vợ con. Tuy nhiên trời thương, gia đình còn đầy đủ trong cuộc hành trình khó khăn, thiếu thốn và nguy hiểm. Cậu út bé nhất cũng bình an khi đi đường. Anh cho biết tuy cực nhưng so với lúc đi cội tạo thật chóng thm vào đâu.

Thưa chị, cùng là dược sĩ nhưng chị thông dong ở ngoại quốc, c của c không bị mất vì anh làm việc nước ngoài trước năm 1975. Ngoài ra lúc nào anh cũng bên cạnh chị còn người quen em thì phải nuôi chng trong tù. Đến xứ tự do phải đi còn học dược trở lại tuy thời gian ngắn hơn, mới được hành nghề. Có th chị chưa bao giờ đi học đi làm bằng xe bus lúc trời nóng nực hay khi tuyết rơi lạnh lẽo như bạn em và chưa bao giờ nuôi người thân bị tù.

Chị yêu thương, theo em so với người cùng học lực, chị thật khế như thn tiên, dù ngày nay các con của anh chị X đều thành đạt nhờ nhà nước Hoa Kỳ tạo điều kiện d dàng. Sáu người con đã có 5 người theo nghiệp cha làm bác sĩ, ch một người theo nghề Mẹ làm dược sĩ. Các cháu học giỏi nên được học bổng, anh chị không tốn kém nhiều. Tuy nhiên anh X đã qua đời hơn 10

năm rồi. Chị X sống mình một dù các con đều nhà cao cửa rộng. Chị không muốn phiền các con nên chỉ ở gần mà không ở chung. Tiếc là quê hương chúng ta lại mất thêm những người trẻ tuổi thông minh, ưu tú...

Thưa chị mấy ai sống đời đời và có bao nhiêu người tránh khỏi phiền muộn trên thế gian.

Theo em chị là con cưng của gia đình và của...ông Trời luôn. Mong chị quăng gánh lo đi, sống vui và sống khỏe để anh và những yêu mến chị được an lòng.

Câu xin ơn trên ban phúc lành cho anh chị và tất cả đồng bào chúng ta, quê hương cũng như hải ngoại...

Thương chị rất nhiều.

TB: Em có mấy câu văn vần tặng chị và quý độc giả:

CHỊ TÔI

Xuân vò nắng ấm xuyên cành lá
Mai, đào nở rộ trước sân nhà
Chị hiện thân môn than đau ốm
Trộm cảm không vui lúc tuổi già
Cao tuổi chị tôi vẫn mặn mà
Đẹp xinh, quýn rũ và duyên dáng
Chẳng yêu bạn quý con thương môn
Chúc chị an vui, hạnh phúc nha

Ngọc Hạnh